

A/s HØYDAHL OHME'S
AVDELING FOR AVISUTKLIP

TELEFONER:
584 - 5944

PRINSENSGT. 22
KRISTIANIA

Bladets Navn: **Aftenposten**

morgen 9/3-20

Kristofer Janson paa film.

Et interview med
Carl Th. Dreyer.

Filmen gaar sin seiersgang og besøker alt og alle — nu er turen kommet til Kristofer Janson. Carl Th. Dreyer, dansk journalist, forfatter, theatermand og filminstruktør, befinder sig for tiden her i byen. Man er nemlig udsat til at sætte iscene en af Kristofer Jansons noveller »Presteenken«, og den skal indspilles her i Norge.

— Som bekendt, fortæller han etrkværdig — for igunden er der vel faa, som kjender det — er handlingen i »Presteenken« henlagt til tiden mellem 1650 og 1700. Derfor er det ogsaa jeg har paataget mig denne opgave. Jeg vilde nemlig sætte iscene en film, som skulde foregaa i Norge i nutiden; det burde en nordmand gjøre, ellers bliver der saa let gjort feil. Men »Presteenken« foregaaar i en tid, hvorom der ikke findes saa overvældende mange oplysninger. Om der begaas en feil — og det er jo menneskelig at feile — saa er der faa, som kan hudflette mig for det.

Jeg faar forresten den bedste hjælp. Filmen skal indspille paa de Sandvigske samlinger paa Lillehammer. Den gamle prestegaard fra Vaage har vi faaet tilladelse til at benytte, og ellers alt hvad samlingerne har af møbler og andet fra den tid. Af kyndige mænd, som har lovet at bistaa mig med raad og daed, nævner jeg Sandvig selv, konservator Middtun ved Folkemuseet, Ivar Kleven og forfatteren Aukrust.

Her vil det kanske pasae at indskyde, at det er det svenske filmselskab Skandia, som skal optage filmen. Der er tre hovedroller, som efter al sandsynlighed kommer til at spilles af fru Carlberg, Gretha Almroth og Gøsta Ekman eller Einar Rød.

Hr. Dreyer reiser idag via Kjøbenhavn tilbage til Stockholm, for om en on tid atter at slaa sig ned paa Lillehammer. Og i løbet af sommeren bliver filmen indspillet.

A/s HØYDAHL OHME'S
AVDELING FOR AVISUTKLIP

TELEFONER:
584 - 5944

PRINSENSGT. 22
KRISTIANIA

Bladets Navn: **Aftenposten**

aften 10/3-20

Bygden vil verne om sine antikviteter.

Skal Garmokirkens inventar opbevares i Lom eller sendes til Maihaugen?

Menigheden skal udtale sig.

Som bekendt er den gamle Garmokirke fra Lom blevet gjenreist paa Maihaugen ved Lillehammer. Endel inventar har de Sandvigske samlinger allerede sikret sig, men størsteparten befinder sig endnu i Lom, spredt paa de forskjellige gaarde. De Sandvigske samlinger har imidlertid nu anmodet Lom kommune om en ordning, hvorefter inventaret kan blive udleveret til samlingerne og indsat i Garmokirken.

I anledning af denne anmodning opstod der ifølge »Gudbrandsdalens Folkeblad« en længere debat i sidste møde i Lom herredsstyre, en debat, som viser, at ogsaa fjeldbygderne nu har faaet øinene op for værdien af sine kulturminde, en kjendsgjerning, som for Loms vedkommende netop skyldes de Sandvigske samlinger. Vi uidsætter af debatten:

Frisvold fremholdt blandt andet, at bygden gennem tidernes løb er blevet fattigere og fattigere paa gamle sager, men efterhvert som vor bygd var blevet fattigere, har de Sandvigske samlinger blevet rigere paa kulturminde. Han vilde ikke være med paa at ribbe vor bygd mere for gamle kulturminde og konkluderede med, at disse gamle sager fra Garmokirken burde opbevares i bygden paa et passende sted, saa det var anledning til for bygdens folk at faa se dem mindst hver 14de dag.

N. M. Jacobsen havde tænkt at være med paa en ordning, som formandskabet havde antydnet, nemlig at udlane disse sager vederlagsfrit til de Sandvigske samlinger, men efter de udtalelser, som var faldt fra Frisvold med flere, og efter det nære forhold, han og hans slægt stod i til

disse sager, ønskede han ogsaa helst, at de blev opbevaret i bygden paa et sikkert sted og optog forslag derom.

Krogseth redegjorde for sit standpunkt i formandskabet. Ved at gaa den vei at udlane disse sager fik vi dem anbragt i den kirke, hvor de egentlig tilhørte, og de vilde fremdeles være bygdens eiendom. Garmofamilier, som saa pietetsfuldt havde opbevaret disse sager, vilde ogsaa ved denne ordning formentlig være tilfredse. At de patriotiske strenge bliver rørt, naar det er spørgsmaal om at sende fra bygden disse værdifulde kulturgjenstande, er forstaaelig. Vi bør erindre, at netop samlingerne har taget vare paa en masse gamle, værdifulde sager, der minder om høj kultur, ogsaa fra vor bygd, som ellers utvilsomt vilde været gaaet tabt for os. Stemningen er imidlertid idag utvilsomt for at beholde disse sager opbevaret i bygden. Taleren vilde dog fremholde den tanke, at Garmo sogns menighed burde faa udtale sig om sagen, for herredsstyret tog den endelige afgjørelse.

Bjorgen støttede Krogseths tanke i, at menigheden burde faa udtale sig, ikke bare hvad angik klokken til den gamle kirke, men ogsaa hvad angik de andre sager, som var igjen.

Efter endel yderligere bemærkninger fra de forskjellige repræsentanter blev der voteret over Jacobsens og Krogseths forslag med det resultat, at Krogseths forslag fik flertal, hvorefter Garmos menighed vil faa anledning til at udtale sig om, hvorledes de værdifulde inventargjenstande, som er i behold fra den gamle Garmokirke, for fremtiden skal opbevares.